

Гальшка Острозька (див. - Острозька кн. Гальшка (Єлизавета, Ельжбета, Алжбета))

Гарабурда Михайло (р. народ. невід. - після 12.07.1586)

відомий дипломат др. пол. XVI ст., вважався експертом з російських справ при дворах Сигизмунда-Августа і Стефана Баторія. Спочатку дяк (1560-1563), королівський секретар (з 1563), писар канцелярії ВКЛ (1566-1579), нарешті мінський каштелян (1584-1586). Родова маєтність Г. - Климовці - була розташована у Гродненському повіті, порівняно недалеко від укріпленого замку Григорія Ходкевича в Заблудові. 1579 Г. отримав від короля Свислоцьке староство у тому ж повіті. Г. все життя сповідував православ'я, що, не в останню чергу, сприяло його багаторічним дружнім стосункам з такими визначними меценатами і захисниками православної релігії та культури як *В.-К.Острозький*, *Г.Ходкевич*, *А.Курбський*. Брат Г. - Лукаш, згаданий 1557 як писар великокнязівської канцелярії, у перші роки Лівонської війни потрапив до московського полону. З метою визволити брата Г. під час своїх дипломатичних місій до Москви налагоджував широкі неофіційні зв'язки на царському дворі. Тоді ж, на думку *Є.Немировського*, він познайомився з *І.Федоровим* і *П.Мстиславцем*. Досконале знання російської мови і звичаїв двору великого князя московського сприяло тому, що Г., поза спорадичними поїздками до Криму (1559, 1561) та Інфлянт, в основному, здійснював дипломатичні місії до Москви (1558, 1560, 1563, 1566, 1572., 1573, 1581, 1582, 1584, 1586). Під час їх виконання Г. зумів здобути визнання з боку Івана Гроз-

ного, одночасно проявив себе прихильником литовської експансії на Схід, але дипломатичними засобами. Особливо великий особистий внесок зробив Г. для укладення в 1582 перемир'я між Річчю Посполитою і Московською державою у Ямі Запольському. Це сприяло входженню Г. в коло найбільш довірених людей литовського канцлера *Л.Сапеги* і коронного - *Я.Замойського*. У 1573 Г. перебував у Москві з безуспішною пропозицією коронувати на престол Речі Посполитої сина Івана Грозного Федора при умові прийняття ним католицтва та укладення унії між двома державами. На думку *М.Ковальського*, тоді ж або на рік раніше він одержав на прохання *В.-К.Острозького* так звану Геннадіївську Біблію, складену за розпорядженням новгородського єпископа Геннадія у 1499. Ця Біблія, як свідчить передмова до *Острозької Біблії*, була використана при підготовці до її друку. Ще раніше (1560) Г. за дорученням господарського писаря *О.Воловича* намагався дістати у московського дяка Івана Вісковатого "Євангельські бесіди" Іоанна Златоуста, перекладені з грецької Силуяном - учнем Максима Грека, з наміром видати їх у Литві друкарським способом. Як і вважає білоруський дослідник *Г.Голенченко*, Г. протягом 70-х рр., крім Геннадіївської Біблії, роздобув у Москві ще ряд рідкісних рукописів. Деякі з них пізніше з'явилися друком або у Віленській друкарні Мамоничів, або в Острозькій - *Івана Федорова*. Близькі стосунки Г. з *І.Федоровим* підтверджуються ще рядом фактів. Зокрема, служебник Г. Тимофій Михайлович Аннич склав покажчик до федоровського *Нового Завіту 1580*, а також на замовлення першодрукаря купував книги у віленських міщан. На думку *Є.Немировського*, дуже близькими людьми до *І.Федорова* у дерманський період його діяльності були

